

FENYVESI FÉLIX LAJOS

Június negyedikén

Koronavírus halál-szorításában élünk.
Vészterhes nehéz időben, reménytelenségben.
Lombardia és Veneto tavasza:
nylon zsákokban halottak ezrei.
Honnan az iszonyú pestis? Riadt városok,
üres templomok. Ady árnyékos kalapja.
Haldokló suttogása: „Ne tapossatok rajta nagyon”
Vérző arcú kép: Mednyánszky sebesült katonája.
Fájdalma néma kiáltása a szenvedőknek.
Vérszalagos pólyába tekerve karja,
két szeme fekete lángú mécses.
Kiáltom, siratom:
TRIANON!
TRIANON!
Kastély gőgös urai, ott vágták le kezünk,
két lábunk, s lett seb-ország otthonunk.
Kívül rekedt milliók; magyarul beszélni félők.
Száz éve emlékezünk:
világba szétszórattak.
Most is hallom a fenyegetést:
„Elvágom a torkod”
Részegen széttörök fejfáinkat a temetőben.
Kitépik szelíden szóló nyelvünk.
Vagonlakó menekültek reszketnek a télben.
A szétszaggatott haza vércseppei
a talpam alatt. A fűszálak közt
csontok és Krisztus-szögek.
Gyönyörű, porló magyar városok:
N a g y v á r a d, K o l o z s v á r, A r a d,
N a g y s z a l o n t a, S e g e s v á r, T o r d a,
B e s z t e r c e, T e m e s v á r, B r a s s ó,
U n g v á r, B e r e g s z á s z,
2
K o m á r o m, K a s s a, L ő c s e,
L e n d v a, E s z é k, F i u m e...
A mosolygó hóhérok meghaltak mind, fiaik
fiai egymást drága szivarral kínálják,
és nézik, hogy tűnnek el
a sűrű füstben népek, nemzetek.
Ma itt vagyunk. A gyászünnep a mienk.
Millió gyertya lobog,
beszélnek a halottak a föld alól,

oltalmaz a rejtőző Isten.
Írhatnék égő sorokat a végére még,
sírkő sok ezer nem lenne elég.
Bosszújuk soha nem szűnik meg.
Jegyezzétek föl a hűségesek nevét!

Végszó

A szemed se rebben, ha látod,
szegény falut betemetett
hegyről lezúduló sár.
A szomszédban lángoló erdőtűz.
Csontsovány nő ringatja halott gyermekét.
Baljós jelek nagyobb értelmű egészben.
És itt a Halálrózsa: koronavírus.
Nézem az éjféli képernyőt, idős
férfira lélegeztető gépet kapcsolnak, szinte
könyörög tekintete: „Ments meg a haláltól!”
Hallom, ahogy döngve tömegsírokba
temetik a meghaltakat,
éjt nappallá téve dolgoznak a sírásók,
vaslapátjuk vizes a sötét földtől.
Nevek, akiket szerettek, s itt-létük pótolhatatlan.
Bolyongtam egész nap a szürke ég alatt,
most szobám belsejében, egyedül, töprengék.
Mire a szörnyű mézszárlás?
ISTEN SOKADIK FIGYELMEZTETÉSE!
Még nem az utolsó, haragos intelem,
gyerekkoromra emlékeztető, mikor öreg
tanítóm, kezében pálcával
megfeddet bennünket. Így tesz
a messi Úr is, mintha csendben kopogna
asztalán és szólna: elég volt.
Gyűlölet, kis háborúk,
tengerek fuldoklása kiöntött szeméttől...
Hús szél hozza április lombzöldjét,
gesztenyefák gyűjtják fehér gyertyáikat,
megérint Valami Örök, mint egy
hajnali Golf-áramlat. Föltámadó emlék.
Róma nem múló szerelme: szobrok, kutak,
fájó romok, pínéák, vén platánok.
A csonka Húsvét után más lett a világ.
Fáradt arcokon szeretet ragyog.
Meglásd a félelem is eltűnik, és újra
jó élni botladozva a földön.